

ŠIMIĆ 3

HERCEGOVINA

Ja koračam livadama plav od sutona

Na rubu livada je kuća parnog mlina
Iz daljine
to je krvlju namrljana uglasta i gruba
slikarija na nebu

I što god bliže stižem, sve glasnije viču
nebrojene užarene opeke
Ko ne zna, mislio bi da seljaci slave kakvu slavu

Ispod brežuljaka crni vlak se vuče
odmjereno udara
i vrišti
svoj dolaz još dalekoj nevidljivoj stanici

Noć i ja na brdu

Poda mnom načas izrone iz mraka
kuće stabla dvorišta i njive
I opet utonu u mraku
ko u svijesti

Iz tame u me gleda nekoliko svijetlih bijelih prozora
ko nekoliko bijelih svećanih časova
iz crnog života ljudi

- asonanca
- aliteracija
- inverzija – „Ispod brežuljaka crni vlak se vuče“
- personifikacija – „crni vlak se vuče i vrišti“
- gradacija – „sve glasnije viču“
- kontrast – bijeli prozori - - crni život
- opisuje svoju rodnu grudu, svoj zavičaj koji se preoblikuje u unutarnje stanje lirskog subjekta i njegov doživljajni svijet – osamljenost, ali na kraju u nadu u život – „Iz tame me gleda nekoliko svijetlih bijelih prozora“
- boje koje su dominantne su plava, boja neba i mora, povezuje se sa stabilnošću i dubinom. simbolizira povjerenje, odanost, mudrost, inteligenciju, vjeru, istinu i raj, učinkovita je za tijelo i um, označava duševno stanje lirskog subjekta, i crna, boja monotonije, tuge i težine. Bijela označava vjeru u bolje sutra, nadu. Nenametljivo se javlja boja krvi, crvena, postavljena izvan konteksta, pomalo nerealna, kao slikarija na nebu
- vrlo je izravan u postavljanju subjekta – ja, progovara iz dubine svojih strepnji, ali i nada

MOJA PREOBRAŽENJA

Ja pjevam sebe kad iz crne bezdane i mučne noći
 iznesem blijedo meko lice u kristalno jutro
 i pogledima plivam preko polja livada i voda

Ja pjevam sebe koji umrem na dan bezbroj puta
 i bezbroj puta uskrsnem

O bože daj me umorna od mijena
 preobrazi u tvoju svijetlu nepromjenljivu i vječnu zvijezdu
 što s dalekog će neba noću sjati
 u crne muke noćnih očajnika

- i ova pjesma započinje riječju **Ja**, kao i Hercegovina, Mladić...

Preobrazba ili metamorfoza čovjeka, lirskog subjekta u zvijezdu koja će čovječanstvu dati smisao, nadu i utjehu.

- Šimić ne bježi od čovjeka u sebi, on ga uzvisuje i kršćanskim motivom uskrsnuća inzistira na humanosti

- čovjek je podložan mijenama, kroz vjekove, ali i u svakodnevi

- upotrebom čestih kontrasta dodatno je naglasio preobrazbu čovjekova duha, na početku su njegove noći „crne bezdane i mučne“ dok se kasnije pojavljuje pjesnikovo lice „blijedo meko lice u kristalno jutro“

- ritam je ekspresivan, moćan i podsjeća na liturgijski

POVRATAK

Ti i ne slutiš
moj povratak i moju blizinu

U noći kada šumi u tvom uhu tiha mjesečina
znaj:

ne koraca mjesečina oko tvoje kuće
Ja lutam plavim stazama u tvom vrtu

Kad koracajući cestom kroz mrtvo svijetlo podne
staneš
preplašena krikom čudne tice
znaj:
to krik je moga srca s blizih obala

I kad kroz suton vidiš crnu sjenku što se miče
s onu stranu mrke mirne vode
znaj:
ja koracam uspravan i svečan
kao pored tebe

- ekspresionistički motivi **krik** , preplašenost, crna sjenka, voda, tjeskoba
- koloristički motivi – kontrast – dan je mrak, mrko svijetlo podne,
- fonostilem – koracati, hoda nježno, jedva čujno, bez ometanja
- opisuje trenutak vječne ljubavi, kao da se lirski subjekt javlja iz smrti, kao da se vraća s druge obale, s onu stranu mrke mirne vode da joj kaže i dokaže da je uvijek uz nju
- ljubav ga izdiže iz smrti, ljubav je puna altruizma, on daje, a ne traži ništa, ljubav ga ispunjava – kao nekad – priziva prošla vremena
-